

ABDULLAH AĞAR
ÖLÜM DAĞLARI
BEKLER

Cudi Dağı

DESTEK YAYINLARI: 1283

ANLATI - ROMAN:: 11

ABDULLAH AĞAR / ÖLÜM DAĞLARI BEKLER

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Kitaptürk Yayınları: 4 Baskı
Destek Yayınları: 5. Baskı: Eylül 2020
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-950-0

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

5. Tim Kitabının Yazarından

ABDULLAH AĞAR ÖLÜM DAĞLARI BEKLER

Cudi Dağı

İÇİNDEKİLER

YAZAR HAKKINDA / 13

ABOUT THE AUTHOR / 14

SUNUŞ / 17

GİRİŞ / 19

Gece 02.00: 17 Haziran

Gırıreşti Tepe'ye Doğru, Bestler / 19

Çalılığın İçinde Bir Karaltı Görüyor / 20

Bir Dağ, Arşa Doğru Devriliyor / 21

Oysa Karar Çoktan Verilmiştir / 22

“At diyorum sana. Biz burada ne için varız?” / 22

BİRİNCİ BÖLÜM

DIYARBAKIR VE SİİRT SONRASI / 27

90 Yerine 2500 Kilometre / 27

Ah, Şu Bizim Şırnak! / 29

Akan Kan Unutulamaz / 31

“Ateşi deşiyorsun, dağı kariyorsun, taşı kazıyorsun!

Geceyi yarıyorsun.

Sen nesin, kimsin komutan?” / 36

Zehirli Dağ Sarptı. Sakattı.

Sadece Güçlü Değil, Adı Gibi Zehirliydi de. / 40

Orası Artık Hesaplaşma Yeridir / 43

“Birileri gelir de,

siz onları vurmadan onlar sizi vurursa,

sakın gözüme gözükmeyin!” / 46

“Asker Cudi'ye çıkmayı başarırsa,

biz bu işi bırakır, PKK'yı feshederiz.” / 48

“Ben bin yıldır bu dağlarda yaşarım.
Eziyetin bu kadarını görmedim.” / 53

“Onlar değil, ben onların tepesindeyim komutanım.” / 59

“Ne gülümüz var ne de çiçeğimiz.” / 65

“Gebereceksin TeCe askeri!”

“Gel...” diyorum. “Gel de gebert!” / 69

Çok Tehlikeli Bir Hareket Bu / 74

Canına Yandığımın Komandoluğu / 76

Bu, Ölümün Apansızlığıydı.
Yoksa Cudi'nin Ölüm Çağrısı Hep Böyle miydi? / 77

Artık Nuh Peygamber'e Değil Ama
Akşama Yakınlaşıyoruz / 78

Cebrail Kapı'dan Nuh Peygamber'e Çıkış:
Gece 01.00'e ve Mayına Doğru! / 81

Dedektörler Aramış Olsa Bile, Toprağa,
Hatta Küçük Taşlara Bile Basmaktan Uzak Duruyoruz / 83

Askerlerden Biri:
“Allah yardım ediyor komutanım!” / 84

Herhalde Ocağın, Dağın, Mücadelenin,
Çilenin ve Komandoluğun Havasından / 87

Dedektörcü Ali / 88

“Yandım Allah!” Deyip, Sırtüstü Yere Düşmüş / 90

İKİNCİ BÖLÜM

CUDİ OPERASYONLARI / 96

“Tabur iki gündür uyumadı,
kapışmadığı bela kalmadı.” / 96

Köstebeğin Yuva Yapmasına Hacet Yok.
Zaten Her Taraf Köstebek Yuvası Olmaya Aday,
Sayısız Delikle Dolu! / 97

Yav Rıza / 101

Cudi Kazan, Biz Kepçe / 102

“Şu tepenin başında bir PKK’lı yeter.
Bu derenin içinde keklik gibi sektirir bizi.” / 104
Artık Çelik Yayla’dayız / 106
Artık Herhalde Bunlar da İmha Edilir! / 109
“Can Pazarı” Kuruluyor / 112
“İyi o zaman, MG-3’ünü hesaba çek!
Mermilerin hepsini boşa atmış!” / 116
Yanına Yaklaşıyorum:
“Dur...” Diyor Bana. “Gelme!” / 118
Neler Bulduk Neler / 120
Sinirli Sinirli Konuşuyor:
“Baktıklarımın içinde sünnetsizler vardı.” / 122
Onun Kulaklarındaki Ses, Vahşetin Çağrısıydı / 125
“Örgütte kadınlık yok komutan.
Analığa izin verilmiyor.” / 126
“İsrail’in ağaları, Avrupalılarla Amerikalıları
fıldır fıldır oynatır.” / 128
“Cudi’ye bayrak diktik.” / 129
Hiç Bu Kadar Uzamamış
Sakallarımızı Kaşıyıp Duruyoruz / 131
Seyfi’nin Seyfi’si: “Kız olursa, adı ‘Seyfi’ olur?” / 133
Nuh Peygamber’in Hikâyesi / 134
“Çarpılız be!” Diyor.
“Burası Nuh Peygamber’in tepesi.” / 136
Kutsallaştırılmaya Çalışılan Terör / 139
Dağlı Komutan: “Ne diyon? Ha, ne diyon?” / 141
Abuzer / 143
Firdevs / 146
Cudi’nin Yüreğinin Suyu / 150
Ana Tayınının Bereketi / 154
Bir de Dağlı Komutan’ın Keki / 159

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ZERİKA DAĞI / 162

“Ölürüz komutanım ya!” / 162

“Bu tabur şerbetlidir.” / 163

Böceklerimiz / 165

Cebrail Kapı / 166

Korucu Amca, Demeye Zorlandığı Bir Bilgiyi

Benimle Paylaşıyor / 167

Zerika Dağı'na Tırmanış / 172

Dinozor Kayalıkları.

“Yav, oraya o ismi biz taktık.” / 175

Arkalarından Bakıyor, El Sallıyor, Selam Ediyorlar / 179

Pilotlar da Bizim Kadar Dağın Adamları / 181

“Bunlar cıkcıklar komutanım.” / 185

El Bombası / 190

“Komutanım, kusura bakma!” Diyor.

Ben de: “Gebermediğine şükret!” / 192

“Ya, Özlem 212, iki saattir çağrı yapıyorum kardeşim.” / 194

Zerika Dağı Grup Komutanlığı!

“Öf be. Efil efil.” / 199

Kulağımın Dibinde,

“Komutanım çatışmaaa!” Diye Bağırıyor / 201

“O askerın örgüt adına kazanılması gerek!” / 208

Terörist Propagandasından Çıkan Bir Ders / 211

“Korkuttun beni, hatta çok ürktüm. Ne olur beni affet.

Ne isterseniz yapacağım.” / 213

Dağlı Komutan'ımla Çok Uğraşıyorlar.

Nuh Peygamber Baskını. / 218

Teğmenim / 222

Ve Bir Kızılca Kıyamet de Burada Kopacak / 224

Sungur Üsteğmen, Şehit Düşen Askerlerinin
Kanını Yerde Bırakmadı / 226

Dağlı Komutanım Konuşamadı / 228

Dirilen Şehit! / 229

Altından Bile Kıymetli Malzeme / 230

Kayalar, Kayalar, Hep Kayalar / 232

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

AVRUPA / 237

“Paris caddelerinde taktik akınlar yapacaksınız.” / 237

Samimiyet Dili / 238

Bizim Arkadaşlar, Tepeye Bakıp Bakıp Güliyorlar / 239

Avrupa'nın Merkezinde Etnik ve Dinsel Bölücüler / 245

Hangi Avrupa? / 247

BEŞİNCİ BÖLÜM

DAĞLARA DÖNÜŞ / 250

“Amma patladı komutanım ya!

Sanki dağın kökü sallandı.” / 250

“Namını teröristler de duymuşlar.” / 253

Bölük Komutanının Mevzii / 255

Tepelerine Yıldırım Düşen Askerler / 257

Uçurumun Başından Dibine,

Dibinden Başına Bakmak / 259

Ve Bayraklarımız Dalgalanıyor / 264

Karamaden Günleri / 267

Bekleyiş / 275

“OHAL bu halden iyidir!” Diyemedik / 277

Dağlı Komutan “Hayvan gibi olduk!” Diyor / 279

YAZARIN YAYIMLANMIŞ KİTAPLARI / 287

*Vatanım, bayrağım, sancağım
Milletim, devletim
Şerefim, namusum, onurum
İlahi ahdim, inancım
Silahuma el koyup, üzerine ettiđim yeminim.*

*Mukaddeslerimiz için toprağa düşenlere
Düşeceklere
Bu yolda yürümüş olanlara
Yürüyenlere
Ve yürüyecek olanlara.*

YAZAR HAKKINDA

1967'de Ankara'da doğdu. 1989 yılında Kara Harp Okulu'ndan Piyade Teğmen olarak mezun oldu.

Önce komando, sonra da Özel Kuvvetler bünyesine katıldı. Askerlik hayatı dağda başladı ve yine dağda bitti. Güneydoğu Anadolu ve Irak'ın dağlarında geçen 6 yılın ardından, Irak kuzeyinde girdiği bir çatışmada yediği 3 kurşunla belinde oluşan bir nişanı, komutanlığını yaptığı tim, kol ve bölüklerde de 11 şehit ve 25 gazisi vardır. "Üstün Cesaret ve Feragat" ve "Harekât Çelik Berati" sahibidir.

Aynı dönem içinde Bosna ve Karabağ'da yaşanan savaşlara yönelik görevlerde de bulundu.

Dışişleri Bakanlığı bünyesinde 4 yılı aşan bir süre Irak'ta görev yaptı. Bu süreçte Irak'ın işgaline, mezhep, aşiret ve tarikatlara, mezhep savaşına ve başta IŞİD olmak üzere terör, direniş, silahlı, paramiliter ve vekâlet örgütlerinin yapısına dair pek çok çalışma, araştırma ve gözlem yaptı.

Daha sonra uzun yıllar görev yaptığı Güneydoğu'ya tekrar gitti. Hakkâri'nin, Şırnak'ın, Van'ın, Diyarbakır'ın, Mardin'in ve Siirt'in en uçtaki mücadele alanlarında görev yapan Mehmetçiklerle, görev yaptıkları yerlerde konuştu.

Üstüne Fırat Kalkanı, Zeytin Dalı ve Barış Pınarı harekât bölgeleri. Rai, Bab, Dabık, Afrin, Tel Abyad ve Resulayn.

Türkiye'nin reytingi en yüksek Söz ve *Can Feda* gibi film ve dizilerinde senaryo, konsept ve saha danışmanlığı yaptı.

Türkiye'nin en önde gelen strateji, terör ve güvenlik uzmanlarından biri olan Abdullah Açar'ın Türkiye ve dünyanın en önemli ulusal ve uluslararası (ABD, Avrupa, Çin, Rusya, Ortadoğu vd.) medya, haber ajansı, yazılı ve görsel basında yayımlanmış binlerce yorum, haber, analiz, röportaj, yazı ve görüşü ile verdiği yüzlerce seminer ve konferans vardır.

Ankaralıdır.

Doktor Yasemin Açar ile evli ve üç evlat babasıdır.

ABOUT THE AUTHOR

Abdullah Ağar was born in 1967 in Ankara. He graduated as an infantry lieutenant from the Military Academy in 1989.

He received a rangers formation then became the Special Forces Team Commander. Right after he stepped in his first commando brigade in the city of Bolu, he had to leave for the south-eastern Turkey and participated in a battle on his very first night. He has fought in the mountains throughout his military journey.

He spent six years in the mountains of southeastern Turkey and Iraq. During his service in the Special Forces, he lost 11 of the soldiers he commanded. 25 of them were seriously injured and became disabled veterans. He had countless bullet injuries during the military operations he commanded in northern Iraq.

He received medals for his “High Courage and Renunciation” and for his service in the Special Forces.

He also participated in military operations in Balkan countries and Caucasus mountains during the same period.

Following this periode, he wrote five boks about Souteastern Turkey and terrorism.

He was once again sent to Iraq by the Ministry of Foreign Affairs in 2010 and spent four years in the area. He travelled all around the country. He spent lots of time with local people. He had the opportunity to make elaborate observations and researches about the Iraqi civil war, religious conflicts, secterian violence and terror, resistance and the paramilitary organisations mainly based around ISIS and Al-Hashd Al-Shaabi.

When he returned to Turkey, he wrote *ISIS and IRAQ* the most elaborate field research book about ISIS.

He also returned to the southeastern Turkey, had conversations with soldiers in the battlefields and shared the datas he collected in his last book called *Özgür Şehit* (Free Martyr).

Bir asker ne için ölür?

Peki, bir asker, ne için ölmek ister?

Bu millet neden asker?

Peki, düşmanlar neden düşman?

Bu sorulara yanıt bulmadan, sadece Güneydoğu'daki bölücü terörü değil, Türk milletinin bin yıldır yaptığı savaşları da anlamak mümkün değildir; bundan sonra yapacağı savaşları da, nasıl savaşılacağını da.

Anlattığım her şeyi, "yaşam" ne kadar güzel olsa da, "ölüm" yaşamdanda daha güzeldir inancıyla yazdım.

Layıkıyla öldükten sonra.

Abdullah Ağar

SUNUŞ

Cudi Dağı'nın geçit vermez soğuk karanlığında saat ikiyi çoktan devirmiş. Tüfeklerimizi kucaklarımıza almış, bıtıraklı soğuk kayaların üstüne kurulmuşuz. İki kişiyiz. Tim komutanı asteğmen ve ben. Bakıp durduğumuz gece, koca koca, küçük küçük, minik minik ve avuçlarda taşınan toprakla örülmüş mevsizlerin içinde üşüyüp duran, üşüye üşüye zamanı arşınlayan, böylece vatani bekleyen Mehmet'leri saklıyor.

Dağdaki böyle bir üs bölgesinde, basılma gerginliğimiz olur hep. Ama her nedense bu gece baskın verme havasında değiliz. Konuşuyoruz sessiz sessiz. Asteğmenim, "Korku dağları bekler komutanım!" diyor.

Düşünekalmıyor biraz. Niye söyledi ki bu lafi? İçindeki ile ne konuşuyor? Sonra da bir türlü sevemediğim bu sözü eden tim komutanıma kızarcasına karşılık veriyorum:

"O laf bize değil!" diyorum. "Bizden olmayanlar için. Ölüm korkusunu yenemeyip, bu duygunun gönlünü işgale izin verenler için. Sen korku salarsan, işte o korku bekler dağları. Salamazsan eğer, o bekler başını."

Susuyoruz bir süre. Gecenin karanlığını bekleyen askerlere, dağa, daha doğrusu askerlerimizi ve dağı saklayan karanlığa bakıyoruz.

Korku dağları bekler.

Korku?

Sonra bir şey oluyor. Hikmetini bilmediğim bir söz akıveriyor içimden. Sessizce ama köpüre köpüre öfke ile:

"Asıl, ÖLÜM DAĞLARI BEKLER!"

Hissedilene ait bir söz bu, düşünülene değil.

“ÖLÜM DAĞLARI BEKLER!”

Ve susuyoruz tekrar, tekrar dalıp gidiyoruz karanlığa.

Bilir miydim o an; yıllar sonra, adı Attilâ İlhan olan bir “çınar”-la tanışacağımı.

Bilir miydim o an; yazacağımı daha düşümde bile görmediğim *Cudi* kitabının adını, o çınarın Ölüm Dağları Bekler olsun isteyeceğini.

“Bak arkadaş, bu kitabın adı Ölüm Dağları Bekler olsun. Diğer adı da *Cudi Dağı*.”

Bakacaktım yüzüne; gözlerindeki bilgeliğe. İtiraz etmeye kalkacaktım ya, vazgeçecektim sonra. Ondaki samimiyeti, sahiplenmeyi hissedince, gönlümdeki kabul edişe aklımı uydurup “Tamam üstat...” diyecektim. “Adı Ölüm Dağları Bekler olsun.”

İşte bu kitabın adı böyle kondu.

Ruhu şad olsun. Kitabın önsözünü de yazacaktı ya, olmadı. O çınar, kendisini bekleyen ölüme kavuştuğu için olmadı.

“Gün gelir Attilâ İlhan ölür” demiştin.

O zaman sana diyeceğim bir sözüm yoktu ya, şimdi öyle mi?

Attilâ İlhan’lar ölür mü? Ölmüş mü hiç?

Abdullah Ağar

GİRİŞ

Gece 02.00: 17 Haziran Gıvıreşti Tepe'ye Doğru, Bestler

Gece karanlık, soğuk ve derin. Aslında hava soğuk değil. Ama bu gece dağda başka bir soğukluk var. Hüzünlü bir soğuk. Görev havanın kararmasıyla başladı. Yürümekten oluşan ter lekeleri, haritalarını çoktan çizdi. Oysa giysiler tertemizdi. En azından askerin yıkamayı becerebildiği kadar. Sonuçta buralarda çamaşır makinesi yoktu. Naylon leğen ya da deterjan gibi şeyler de bulunmazdı. En fazla 200 gramlık asker sabunları.

Karanlığın sessiz derinliğindeki engebese, çukuru ve kayalığı bol, boğuşulmakta olan dağlar, en uçta yürüyen askerlerin pusula, harita, sezgi ve tecrübelerine ifrit eden alaylı bir çalım atınca, koskoca bir operasyon kolu yönünü kaybetti. Sonra da kaybolmanın, gecikmenin, yorgunluğun hırsı, ıstırap olup gönülleri sardı. Çok önemli saatler ve atılan on binlerce adım boşa gitti. Artık gece, zor geçen bir zamanı ve dağa yapılan bu saplanış bitmeden “güneş doğmasını isteyen” komandoların karanlıkta saklanma arzusunu anlatıyor. Dağlar bu gönül haline yabancı değil. Girilen ters bir arazinin, çıkılamayan bataklığa dönüştüğü buralarda çok olur. Askerin bununla boğuşup durması ise, kendince bir çilesidir.

Timler saatlerdir yürüyor. Operasyon kolundaki askerler artık yay kadar gergin. Endişeler içinde bunalmışlar. Hatta fazlasıyla yorgun, umarsız kızgın ve sancılılar. Bu, dağa özgü bir öfke demek, dahası hayata tersinden ortak bir ruhla sarılmak demek.

Kolun bu öfkesi kadar, ortak bir akılı da var. Bu akıl, her seferinde olduğu gibi, gitmek için aradığı yolu, harcadığı emeğin karşılığında bulmak istiyor. Ancak bu gece, bu sefer, bu boğuşmada, aklın bu dediği bir türlü olmuyor.

Sonra kol, kendini bu kaybolmuşluktan kurtarıyor. Daha hızlı ve daha kolay ilerliyor. Akıp giden zaman ve gidilemeyen mesafe ise artık geri gelmeyecek. Dahası, görevi başarmak adına, canlarına ait riskleri artıran emniyete dair ilkeleri dahi fazlasıyla sürdürmeye bakıyorlar. Bundan sonrası sıkı bir mücadele, sıkı bir çıkış ve endişeli bir ilerleyiş. Atılan hızlı adımlar, alınıp verilen hızlı soluklar, Güneydoğu'ya özgü göze alınan riskler.

Çalılığın İçinde Bir Karaltı Görüyor

Hedeften bir önceki tepeye sonunda çıkıldı. Daha doğrusu el atıldı. Asıl hedef ise Gırıreşti Tepe. Oraya, adı Kılıç olan bu tepenin üzerinden gidilecek. Ama önce burası kontrol altına alınmalı. Tepede kendilerini huzursuz eden hissedişlerle karanlığı dinliyorlar. Dağların askerleri bu duyguyu biliyor. O yüzden şimdi adımlar daha dikkatli atılıyor. Hızlı hızlı tepede çoğalınıyor, böylelikle yavaş yavaş tepe ele geçiyor.

Kurtoğlu Üsteğmen timinin en ucunda. Bir yanlış olsun istemiyor. Kılıç Tepe'nin tehlikeli, hem de ne denli tehlikeli olabileceğini çok iyi biliyor. Çalılıkların, meşelerin arasında, yavaş yavaş, sessiz sessiz ilerliyor. Tim komutanı en önde yürür mü? Aslında yürümesi gerekir. Ama!

Kurtoğlu dağda yaşadıkça, çatıştıkça, gereken zamanda ve yerde, timinin en önünde olması gerektiğini hissetti. O da, "komutan olmak, askerine komutan gibi komutanlık yapmak için" askerinin en önünde olmayı, dağda, dağdan öğrenenlerden biri.

G-3'ünün el kundağını, şarjörüne yakın yerden, sol eliyle kavramış. Sağ elinin işaretparmağı, tetiğin üzerinde. Namlu hafif çaprazdan yeri gösteriyor. Silah bedeninin salınmasına ayak uydurmuş, doğal olmayacak her sürece hazır, kımıldanıp duruyor.